

El temps ja ha arribat

S'acosta ja
Per l'horitzó
Com una gran riuada ve l'amor
Arrossegant goig i dolor
Obrint-se pas com un torb blanquinós

Mireu el cel que es tiny de roig
Mireu la terra que xafeu abans
Que no en quede un brot
Doneu-vos tots amb tot el cor
Doncs no hi ha temps per a fugir del seu poder fabulós

És un murmurí apassionat
És un cavall furiós i desbocat
Deixeu darrere el que porteu
Doncs no podreu negar el seu cridat

Mireu el cel
Que es tiny de roig
Mireu la terra que xafeu abans
que no en quede un brot
doneu-li el cor i l'ànima
doncs ara és l'hora d'afirmar el que sempre hem negat
que no hi ha altre destí
que el temps ja ha arribat

Deixa'm que et mire dormir

Et dic que tinc enveja de l'aire
Quan et veig respirar
I que m'agradaria ser aigua

Perquè em pugueres empassar

Sóc com l'ocell que creua la nit
Admirant la lluna fins el matí
Busque un llum que em done el senyal
Obri'm la finestra
Deixa'm que et mire dormir

He d'observar-te
Mentre et despulles
I et poses davant l'espill
No faré cap soroll que et moleste
Tan sols mirar i gaudir

Sóc com l'ocell que creua la nit
Admirant la lluna fins el matí
Busque un llum que em done el senyal
Obrim la finestra
Deixa'm que et mire dormir

28 forats

Fou un dissabte per la nit
Va eixir de casa amb el millor vestit
A la butxaca mig gram de farlopa
Amb les sabates noves
I un colp de whisky a l'estómac

Era un dissabte per la nit
El vent xisclava com un posseït
Se'l trobaren tirat al marjal
Quan era ja diumenge pel matí

Amb vint-i-vuit forats al pit
Amb les sabates brutes i el cap partit
El sol brillava ja en el cel
La gent parava a veure el que passava

L'havien vist ballant al Blau

Amb dos pendones vinguts de Salou
Anava "loca" com un capellà
D'un costat a l'altre
Sense deixar de tirar mà

Fou un dissabte per la nit
I aquell feixista salvatge no ho va voler consentir
Se'l trobaren tirat al marjal
Quan era ja diumenge pel matí

Amb vint-i-vuit forats al pit
Amb les sabates brutes i el cap partit
El sol brillava ja en el cel
La gent parava a veure el que passava

Tornarem

Tornarem a guanyar
A riure i a plorar
I ho farem agafats de la mà

Creuarem el desert
Farem créixer el verd
Tornarem i els haurem derrotat

Les portes s'obriran
I un nou vent canviarà
El que abans era ranci i tancat

Tornarem exultants
Amb un pa sota el braç
I viurem en harmonia i pau

El poble triomfarà
I la gent somriurà
En veure el somni fet realitat

Tornarem sense por

Sense deutes ni or
I amb un tot d'esperança en el cor

El corrent d'un riu

El corrent d'un riu avança
és una força bruta que mai no descansa

Un àngel exterminador un foll devorador
amb una immensa panxa

No cal que hi busqueu refugi
no hi ha escapatòria perquè a tots alcança

És un moviment orgànic, crit transoceànic
que per tot s'escampa

Des del gel de l'Àrtic fins els plans de La Pampa

El líquid que tot ho arrossega és la sang i el suor
d'una pell que no és blanca

Dels morts de la selva africana i sud-americana
de les terres de l'Àsia

El fill de la explotació que torna
per cobrar el que deuen tots els senyors Matança

L'esperit dels arbres, animals i plantes
que corre buscant venjança

No busques excuses:
tots en sabíem massa

Un planeta en movimiento
estrellas en el firmamento
en equilibrio perfecto

Sobre tierra caminamos
a la tierra regresamos
mal si no la respetamos

Contra el sol

Contra el sol la blavor

Aquest tronc d'arbre mort

Damunt foc de rotolls ample vol de falcó

Cap saó en els solcs, cap remor de vent nou

Als alocs cap consol ni repòs de cançó

En el cor de l'agost ampla pols de lent folc

A la por que jo soc, que som tots obre sols

El record per secs pous

Per l'enyor del vell glaç

De les fonts el camí de mai més, del retorn

Tornem pel record als vells passos d'aquest camí

Però no veiem cap nova deu

Cap señal d'aigua al pou de l'acontentament

Cel de cornelles. Implacable cançó xisclada damunt l'erm

Si per un poble mor un home, el nostre poble per no res

Cap saó en els solcs, cap remor de vent nou

Als alocs cap consol ni repòs de cançó

Taurons i sirenes

Corre el sol pel corredor
La gata busca el calor
I els arbres
Canvien cada dia de color

El gos s'estova en un racó
S'escolta el cant d'un verderol
Mentre s'escalfa al sol de la tardor

Les ciutats són plenes
De taurons i sirenes
I jo vinc fugint d'això
Com si fos d'un mal record
Les plantes em diuen
Més que les antenes
I la fauna Déu ni do
S'expressa més clar que jo

Quan el tràfec de la civilització
No et deixa sentir el palp de l'emoció
Saps que ha arribat el moment de dir que no

Les ciutats són plenes
De taurons i sirenes
I jo vinc fugint d'això
Com si fos d'un mal record
Les plantes em diuen
Més que les antenes
I la fauna Déu ni do
S'expressa més clar que jo

Vostè podrà dir que jo m'he assilvestrat
Però no vull acabar gris i malcarat

I reclame
Terra amb integritat

Tirar a matar

Vaig a tirar a matar
la única arma és el que us vaig a cantar

No us amoïneu no us ferirà
i qui no vulga no té perquè escoltar

Ja pense que no hi ha remei que cure el mal capital
que es menja l'ànima de l'ésser humà

I si em preguntes com es pot aturar
així es fa: pam, pam, pam

Anem a jugar
a les troles del llibre oficial
escampades per terra aire i mar
per qui està condemnat a manar

Anem a destapar
les boles que mai deixaran de contar
els escribes a sou del poder
econòmic, polític, diví i militar

Paraules sense pes
no diuen res
si m'has entès
en boca de qui mana més

Promesa, llibertat, fraternitat, solidaritat
nomena-les hi ha moltes més

Si vols informació completa i neta
hauràs de treballar per fer-te-la guanyar
no esperes que te la done cap capelleta

de què vas?

Anem a jugar
a les troles del llibre oficial
escampades per terra aire i mar
per qui està condemnat a manar

Anem a destapar
les boles que mai deixaran de contar
els escribes a sou del poder
econòmic, polític, diví i militar

Arquitectes femenines del nou món

Carme és una dona sencera

Que et deixa les coses clares a la primera

Pepa, una mare guerrera

Que no es deixa portar pel que diu la verdurera

Li planta cara si es posa xafardera

Rebecca és com un sol

Sempre ha tingut ben clar el que vol

Alice no va trigar a dir

Que només ella decidia com parir

Totes elles són arquitectes femenines del nou món

Marta sempre està preparada

L'apocalipsi no la pillarà mancada

Lisa és d'una espècies mestissa

Fina com el disseny a la italiana

I persistent com una planta australiana

Ana mai no dubta

A enviar qualsevol masclista a fer la mà

Dunja sempre té present

Que l'home és malcriat des del seu naixement

Totes elles són arquitectes femenines del nou món

Nusos i motlles van desfent

I no els importa el que puga pensar la gent

Tu també en reconeixeràs

I t'hauràs d'aturar per cedir-los el pas

Totes elles són arquitectes femenines del nou món

Personal

No em canse mai d'observar el personal
és un tret que em ve de natural

Potser no entenc perquè fan el que hi fan
ho trobe del tot fascinant

Hi ha qui deixa passar la vida portant la creu de la mentida
amb la que el van adoctrinar
hi ha qui es desviu per complir amb el que es diu
una existència exemplar

La imatge és el gran miratge
que condiciona els resultats
pareu-li esment que té molt d'aliment
i ens deixa bocabadats

La pose val més que allò real
una façana més que un salt mortal
en aquesta cursa tot si val

Diaris, llepons i sicaris
no et contaran la veritat
però qui els sent diria que són gent
amb un seny desmesurat

"!Más madera, esto es la guerra!"
més significa més cada matí
i si creus que el tren va més de presa que la ment
ja et comences a quedar sense pastís

No em canse mai d'observar el personal
som un xou d'un caire descomunal

I pregunte jo: que potser no podríem parar
mirar on anem, reflexionar?

Hi som dalt d'un carro de passada
que tira una bèstia desbocada
que ja no podem controlar

El doctor diu que us dirà de què patiu
i el diagnòstic és fatal

I ara una: per on surt la lluna?
ho haurem de tornar a ensenyar
si aquest invent que ho ompli tot de ciment
ja no ens permet de veure el cel
desarrelats
on anem a parar?
no veure les estrelles
ni la lluna ni el cel

A ca la rosa

A ca la Rosa
dines i sopes
la porta sempre és oberta al viatger

Herbasana i farigola
a la balconada creixen quasi sense voler

Què dolç és ser acollit
quan voles ben lluny del teu niu
que et donen refugi siga hivern o estiu

A ca la Rosa
llençols i llibres
tot el que necessites als peus del Montjuïc

La gent del barri
els bars i les tendes
tot esdevé familiar a poc d'estar allí

És tan reconfortant saber
que mai no et deixen al carrer
encara que no hi ha gaire lloc
i dones quefer

Si quan viatges
mai no te'n manca
de gent hospitalària que t'obri camí

Aleshores
potser entengues
que ser hospitalari és tan humà com el vi

Què dolç és ser acollit
quan voles ben lluny del teu niu
que et donen refugi
siga hivern o estiu

A ca la Rosa
i a tantes altres
hem d'estar sempre agraïts

Sense futur

El plany em cerca per l'eixut

Pel pas de plom del temps perdut

Però, no deixa cap señal en carn de forca o d'hospital

Només el cop de la cançó de l'enfadós al païdor

No arriba mai enllà del mur

Al cor d'un món sense futur, sense futur

En el sembrat no creix el blat

Car ja no plou a Sepharad

Ermen els camps, és sec l'erol

Alcem els ulls, mirem el sol

Només el cop de la cançó de l'enfadós al païdor

No arriba mai enllà del mur

Al cor d'un món sense futur, sense futur

En el sembrat no creix el blat

Per la punta (L'Horta i el Cabanyal)

Allà en La Punta per on ix el sol

hi havia un llogaret de cases velles i horts

on vivia gent senzilla que llaurava la terra i feia el poble fort

Un mal dia els va caure el mort

vingué l'autoritat a fotre a dret i a tort:

"heu de deixar les cases que les màquines venen a ampliar el port"

No pot ser, deu ser un malson

com van a foragitar-nos i deixar-nos sense nom

això és ben bé el que pensava tothom

però l'avarícia és sorda i no vol escoltar raons

Vingué una colla de joves de la ciutat

a omplir les cases buides i fer comunitat
els veïns s'organitzaren i tots junt es plantaren damunt dels teulats

Però la policia no pot tolerar això
i fa servir les porres per obrir pas al patró
i les llàgrimes corren
perquè no hi ha justícia per al poble, no

L'últim llar s'acaba d'enderrocar
quan ve el paper del jutge que s'ha cansat d'esperar
les dones, valentes, no han deixat d'escriure:
"mireu-nos a la cara si us queda dignitat!"

Cante per La Punta, per l'Horta i el Cabanyal
per la gent que lluita pels seus drets fins el final

Així és com va fent progrés
qui diu que sap el que vol dir però mai no ho ha entès
qui s'ompli les butxaques amb bulos i amenaces
i sempre en vol més

Puja l'odi que han alimentat
i qui tenia dubtes ja no li'n queda cap
es donarà a la causa que ha d'engolir aquesta xusma per un forat

Vindran més casos com el que s'ha contat
una sentència freda, bulldogs uniformats
enfrent més braços faran costat
i arraparan la terra on s'han deixat la sang

Cante per La Punta per l'Horta i el Cabanyal
per la gent que lluita pels seus drets fins el final